

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: H. Q. L., K.,
zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, Opletalova
1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, IČ 00007064,
nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 8. 2017, MV-79586-6/SO-2017

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 16. 8. 2017 domáhal *a)* zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále též „žalovaná“ nebo „Komise“) ze dne 2. 8. 2017, čj. MV-79586-6/SO-2017, a rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 18. 1. 2017, čj. OAM-1889-14/ZR-2016, a dále *b)* zrušení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 2. 8. 2017, čj. MV-79586-5/SO-2017, rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 17. 5. 2017, čj. OAM-1889-16/ZR-2016.

2. Rozhodnutím (usnesením) Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „Ministerstvo“), ze dne 17. 5. 2017, čj. OAM-1889-16/ZR-2016 (dále též „Usnesení“), nebylo mj. prominuto zmeškání lhůty k podání odvolání proti rozhodnutí Ministerstva ze dne 18. 1. 2017, čj. OAM-1889-14/ZR-2016 (dále též „Prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím bylo rozhodnuto o zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu na území dle § 87l odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“). Rozhodnutím Komise ze dne 2. 8. 2017, čj. MV-79586-5/SO-2017 (dále též „Rozhodnutí I“), bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti Usnesení a Usnesení bylo potvrzeno. Rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 2. 8. 2017, čj. MV-79586-6/SO-2017 (dále též „Rozhodnutí II“) bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti Prvoinstančnímu rozhodnutí jakožto odvolání opožděné.

[III] Žaloba

3. Žalobce uplatnil dvě skupiny žalobních námitek. Prvou z nich brojil proti vlastním důvodům, které vedly správní orgány ke zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu na území. Druhá skupina námitek se pak týkala tvrzených důvodů, které měly dle žalobce ospravedlnit jeho indolenci stran podání odvolání proti rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu. Jak bude vyjeveno níže (bod 14. tohoto rozsudku), soudy ve správním soudnictví v případě žaloby proti rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání jako opožděné, přezkoumávají pouze to, zda byl závěr správního orgánu o opožděnosti odvolání správný. Vzhledem k tomu soud konstatuje podrobněji pouze relevantní část žaloby, na zbylý obsah ve stručnosti odkazuje.
4. Žalobce stran opožděného odvolání proti rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu připomněl, že v jeho rámci požádal o prominutí zmeškání úkonu podle § 41 správního řádu, neboť došlo k situaci, že prvoinstanční rozhodnutí mu nebylo doručeno, resp. bylo mu doručováno v době, kdy nemohlo být z objektivních důvodů doručeno. Žalobce se o tomto rozhodnutí (= prvoinstanční rozhodnutí) dozvěděl a převzal ho dne 20. 4. 2017. Jak vyplývá z doručky, s níž bylo prvoinstanční rozhodnutí doručováno žalobci, zásilka byla dle sdělení pošty připravena k vyzvednutí dne 26. 1. 2017, následně (dne 8. 2. 2017) byla vrácena Ministerstvu.
5. Žalobce předložil fotokopii ze svého pasu, z které vyplývá, že dne 24. 1. 2017 vycestoval do Francie, odkud odletěl do Vietnamu, kam přicestoval dne 25. 1. 2017. Na území České republiky se vrátil dne 21. 2. 2017. I tato skutečnost vyplývá z pasu, konkrétně z jeho str. 9. Žalobce tedy nevěděl a nemohl vědět, že mu je v tomto období doručována jakákoliv zásilka, když mu zásilka s prvoinstančním rozhodnutím nemohla být doručena a o jeho existenci se dozvěděl až při návštěvě Odboru cizinecké policie v Klatovech dne 20. 4. 2017, kde ho v kopii i převzal.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 3. 10. 2017. Odkázala na obsah rozhodnutí

Ministerstva i vlastních, jejichž závěry považovala správné. Žalobu proto navrhovala jako nedůvodnou zamítnout.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

7. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
8. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
9. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
10. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Prvoinstanční rozhodnutí bylo žalobci doručováno na hlášenou adresu pobytu K.. Zásilka byla dle údajů České pošty, s. p., připravena k vyzvednutí dne 26. 1. 2017. Adresát (= žalobce) byl vyzván k jejímu vyzvednutí a na uvedené adrese bylo zanecháno poučení. Dne 8. 2. 2017 bylo prvoinstanční rozhodnutí (resp. obálka s ním) vráceno zpět Ministerstvu a ke dni 22. 2. 2017 na něm bylo vyznačeno nabytí právní moci. Žalobce si napadené rozhodnutí převzal do vlastních rukou dne 20. 4. 2014 při návštěvě klatovského pracoviště Ministerstva.
12. Dne 26. 4. 2017 bylo Ministerstvu doručeno žalobcovo odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. V jeho úvodu žalobce konstatoval toto: „(...) Předně účastník řízení (...) v rámci tohoto odvolání podává žádost, resp. žádá o prominutí zmeškání úkonu podle § 41 správního řádu, neboť došlo k situaci, že shora uvedené rozhodnutí nebylo doručeno účastníku řízení, resp. bylo doručováno v době, kdy toto rozhodnutí nemohlo být z objektivních důvodů doručeno, a účastník řízení se o tomto rozhodnutí dozvěděl a toto rozhodnutí převzal dne 20. 4. 2017. Jak vyplývá z doručky, spolu s kterou bylo doručováno účastníku řízení shora uvedené rozhodnutí, byla zásilka dle sdělení pošty připravena k vyzvednutí dne 26. 1. 2017, když byla vrácena Ministerstvu vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, celá zásilka dne 8. 2. 2017. Účastník řízení předkládá fotokopii ze svého pasu, z které vyplývá, že dne 24. 1. 2017 vycestoval do Francie, odkud odletěl do Vietnamu, kam přicestoval dne 25. 1. 2017. Na území České republiky se vrátil dne 21. 2. 2017. I tato skutečnost vyplývá z pasu, konkrétně strany 9. Účastník řízení tedy nevěděl a nemohl vědět, že mu je doručována v tomto období jakákoliv zásilka, když mu tato zásilka nemohla být doručena a o existenci rozhodnutí se dozvěděl až při návštěvě Odboru cizinecké policie v Klatovech dne 20. 4. 2017, kde napadené rozhodnutí v kopii převzal. Účastník řízení (...) je přesvědčen o tom, že jsou zde dány důvody k prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání, když z tohoto důvodu tedy žádá o prominutí zmeškání úkonu dle ust. § 41 správního řádu.“. Jako přílohy byly k odvolání přiloženy a) fotokopie str. 9 neznámého cestovního pasu a b) tiskopis České pošty s. p. „Žádost/opatření adresáta v souvislosti s dodáním poštovních zásilek a poukázaných peněžních částek v místě určeném v poštovní adrese“ datovaný dne 26. 11. 2015 (dále též „Tiskopis“).
13. Ministerstvo Usnesením rozhodlo tak, že „Zmeškání lhůty pro podání odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky ze dne 18.01.2017, č.j.: OAM-1889-14/ZR-2016 se nepromítá a žádost se zamítá.“ (= výrok I. Usnesení). Žalobce se proti Usnesení odvolal, avšak neúspěšně, když žalovaná Rozhodnutím I odvolání zamítla a Usnesení potvrdila. Komise v odůvodnění Rozhodnutí I mj. konstatovala: (...) „Ze spisového materiálu Komise zjistila, že rozhodnutí Ministerstva

vnitř ze dne 18. 1. 2017, č. j. OAM-1889-14/ZR-2016, bylo vypraveno dne 23. 1. 2017. K doručování výše uvedeného rozhodnutí došlo prostřednictvím držitele poštovní licence, přičemž z poštovní zásilky je zřejmé, že odvolatel byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo mu zanecháno poučení, a dále, že zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 26. 1. 2017. S ohledem na znění ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu tedy došlo k doručení výše uvedeného rozhodnutí fikcí doručení po uplynutí 10 dnů ode dne, kdy byla zásilka připravena k vyzvednutí, tedy dne 6. 2. 2017, neboť 5. 2. 2017 připadlo na neděli. Dne 6. 2. 2017 tedy začala běžet 15 denní lhůta pro podání odvolání, přičemž poslední den pro podání odvolání připadl na 21. 2. 2017. Ve lhůtě stanovené pro podání odvolání však nedošlo k podání odvolání, a tudíž dne 22. 2. 2017 došlo k nabytí právní moci výše uvedeného rozhodnutí. Komise uvádí, že z tvrzení zmocněného zástupce odvolatele v žádosti o prominutí zmeškání úkonu je zřejmé, že odvolatel svou tvrzenou nemožnost včas učinit úkon odvolání postavil na tom, že dne 24. 1. 2017 měl vycestovat z Francouzské republiky do Vietnamské socialistické republiky, odkud se měl vrátit dne 21. 2. 2017. S ohledem na znění ustanovení § 41 odst. 2 věty první správního řádu byl odvolatel oprávněn požádat o prominutí zmeškání úkonu do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit, tedy do 15 dnů ode dne návratu z Vietnamské socialistické republiky. Skutečnost, že odvolateli byla doručována písemnost Ministerstva vnitra v době jeho nepřítomnosti, byla odvolateli zřejmá z toho, že mu bylo dne 26. 1. 2017 zanecháno v místě hlášeného pobytu poučení ze strany držitele poštovní licence. Vzhledem k tvrzenému návratu odvolatele zpět na území Evropské unie dne 21. 2. 2017 měl tedy odvolatel učinit žádost o prominutí zmeškání úkonu ve lhůtě do 8. 3. 2017, což však odvolatel neučinil a učinil tak až teprve dne 24. 4. 2017, kdy předal žádost o prominutí zmeškání úkonu spolu s odvoláním držiteli poštovní licence k doručení na Ministerstvo vnitra. Je tedy zřejmé, že odvolatel nesplnil podmínku pro uplatnění žádosti o prominutí zmeškání úkonu ve lhůtě dle ustanovení § 41 odst. 2 věty první správního řádu. Komise pro úplnost uvádí, že ze žádosti o prominutí lhůty pro zmeškání úkonu není ani zřejmé, že by odvolatel prokázal v souladu s ustanovením § 41 odst. 4 správního řádu, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění. Odvolatelem doložená - „strana 9 fotokopie cestovního dokladu“ rozhodně nemá důkazní hodnotu, neboť z takového materiálu není vůbec zřejmé, že by se jednalo o součást cestovního dokladu náležejícího odvolateli. Cestovní doklad vydaný jiným státem než Českou republikou je dle ustanovení § 108 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců veřejnou listinou, splňuje-li podmínky uvedené v § 108 odst. 2 téhož zákona, avšak z výše uvedeného podání není zřejmé, že by odvolatel doložil cestovní doklad vydaný jeho zemí původu.“. Rozhodnutím II pak Komise, na základě závěrů vyjelených v Usnesení a v Rozhodnutí I, zamítla žalobcovo odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí jako opožděné.

14. Soud nejprve připomíná judikaturu k rozsahu přezkumu rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání jako opožděné. Tak například v rozsudku ze dne 12. 8. 2010, čj. 1 As 31/2010-188 (tento i další zde zmíněné rozsudky kasačního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „rozsah přezkumu rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání pro opožděnost plně odpovídá konstantní a ustálené judikatuře. Podle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 5. 12. 2003, čj. 5 A 14/2002 - 35, publ. pod č. 287/2004 Sb. NSS, je rozhodnutí správního orgánu podle § 60 starého správního řádu (zákon č. 71/1967 Sb., srov. dnes obdobně § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. – nový správní řád) rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Soudem ale může být přezkoumáno pouze z hlediska, zda bylo odvolání žalobce důvodně zamítnuto jako opožděné či nikoliv, tedy zda žalobce jako odvolatel byl či nebyl zkrácen na

svém veřejném subjektivním právu na přezkoumání rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Podle usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 8. 2008, čj. 8 As 51/2006 - 105, je krajský soud v těchto případech oprávněn v mezích žalobních bodů zkoumat pouze to, zda se skutečně jednalo o odvolání opožděné, a zda byl tudíž žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu.“ V rozsudku ze dne 27. 5. 2010, čj. 5 As 41/2009 - 91, pak Nejvyšší správní soud vyjevil toto: „Rozhodnutí odvolacího orgánu o zamítnutí odvolání pro opožděnost nebo nepřipustnost podle § 92 odst. 1 správního řádu není rozhodnutím, v němž by se správní orgán věcně zabýval odvoláním účastníka řízení. Rozhodnutím podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolací správní orgán zamítá odvolání z důvodu jeho opožděnosti či nepřipustnosti, tj. z důvodu nenaplnění jedné ze základních procesních podmínek, bez níž nelze podané odvolání meritorně posoudit, proto také není odvoláním napadené rozhodnutí na základě opožděného či nepřipustného odvolání současně potvrzováno. V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je tedy soud v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřipustného oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřipustné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2003, č. j. 5 A 14/2002 - 35, publikovaný pod č. 287/2004 Sb. NSS, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 105, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 112, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007 - 111, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2009, č. j. 5 As 105/2008 - 135, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 10/2010 - 75, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

15. Podle § 41 odst. 1 správního řádu, navrácením v předešlý stav se rozumí prominutí zmeškání úkonu, který je třeba provést nejpozději při ústním jednání nebo v určité lhůtě, nebo povolení zpětvzetí nebo změny obsahu podání, kterou by jinak nebylo možno učinit.
16. Podle § 41 odst. 2 správního řádu, požádat o prominutí zmeškání úkonu účastník může do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. S požádáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá. Zmeškání úkonu nelze prominout, jestliže ode dne, kdy měl být úkon učiněn, uplynul jeden rok.
17. Podle § 41 odst. 4 správního řádu, správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění.
18. Soud primárně zkoumal, zda v žalobcově věci byly naplněny podmínky pro navrácení v předešlý stav, resp. prominutí zmeškání úkonu.
19. Případný úspěch žádosti o prominutí zmeškání úkonu je podmíněn *a)* požádáním o prominutí zmeškání úkonu ve lhůtě 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit, a *b)* prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění (k tomu srov. § 41 odst. 2 a 4 správního řádu). Obě uvedené podmínky musí být splněny současně.
20. Žalobcem tvrzenou překážkou bránící mu v podání odvolání byla jeho nepřítomnost v České republice. Do Vietnamu měl odcestovat dle vlastního tvrzení přes Francii dne 24. 1. 2017, vrátit zpět do ČR se měl dne 21. 2. 2017. Toho dne tedy pominula žalobcem tvrzená překážka (= dočasný pobyt mimo území ČR), která mu bránila učinit příslušný úkon, konkrétně podat odvolání proti Prvoinstančnímu rozhodnutí. Dne 22. 2. 2017 tak

počala běžet patnáctidenní lhůta předpokládaná v § 41 odst. 2 správního řádu, která uplynula dne 8. 3. 2017. Žalobce však podal odvolání k poštovní přepravě teprve dne 24. 4. 2017.

21. Soud nepřehlédl, že Prvoinstanční rozhodnutí bylo žalobci doručováno a příslušné poučení bylo zanecháno na hlášené adrese pobytu ve K., přičemž žalobce na str. 10 žaloby uvedl, že *každý rok uzavírá v měsíci listopadu smlouvu s Českou poštou o přezasílání zásilek z adresy K., na adresu P.* Tato informace však v souzené věci význam neměla. Žalobce totiž uvedené prohlásil ve vztahu k možnosti vyjádřit se ke správnímu spisu, avšak netvrdil, že se o Prvoinstančním rozhodnutí nedozvěděl proto, že mu bylo doručováno na jinou adresu (tvrzenou překážkou byl pobyt ve Vietnamu). *Obiter dictum* pak soud poznamenává, že v tomto směru neměl význam ani Tiskopis předložený s odvoláním. Ten sice prokazoval, že žalobce požádal Českou poštu s. p. o změnu místa dodání všech poštovních zásilek a poukázaných peněžních částek, a to z adresy K., na adresu P., avšak pouze pro období od 1. 12. 2015 do 1. 12. 2016. Prvoinstanční rozhodnutí však bylo žalobci doručováno až v lednu roku 2017.
22. Žalobce tak po návratu do České republiky (= 21. 2. 2017) zůstal až do 23. 4. 2017 zcela pasivní, ačkoliv byl vyrozuměn o tom, že mu v době jeho návštěvy Vietnamu byla Ministerstvem zasílána písemnost čj. OAM-1889-14/ZR-2016 OBRP/Alb. Číslo jednací oné písemnosti je významné proto, že žalobce věděl, že v řadě čísla jednacího OAM-1889/ZR-2016 je Ministerstvem vedeno řízení o zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu, neboť si dne 21. 11. 2016 převzal vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí v tomto řízení. Toto vyrozumění mělo čj. OAM-1889-12/ZR-2016.
23. Na základě uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že patnáctidenní lhůta ve smyslu § 41 odst. 2 správního řádu uplynula v žalobcově věci dne 8. 3. 2017 marně. Žalobce tak nesplnil primární podmínku pro úspěšné podání žádosti o prominutí zmeškání úkonu, kterou je včasné podání žádosti.
24. Byť nesplnění podmínky včasného podání žádosti stačilo samo o sobě k potvrzení závěru správních orgánů o opožděnosti podaného odvolání, soud pro úplnost konstatuje, že žalobce neobstál ani stran předložených důkazů. O relevanci Tiskopisu se soud vyjádřil výše. A rovněž nulovou důkazní hodnotu měla v žalobcově věci i fotokopie str. 9 cestovního pasu přiložená k odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Onu fotokopii totiž nelze nijak ztotožnit s žalobcem, není z ní vůbec zřejmé, z jakého dokladu byla pořízena, komu příslušný cestovní pas patří. Jediné, co lze z ofocené str. 9 vyčíst, jsou celkem tři razítka – dvě vietnamských imigračních úřadů (ze dne 25. 1. 2017 a 21. 2. 2017) a jedno úřadu francouzského (ze dne 24. 1. 2017). To je ale pro případné prokázání žalobcova pobytu mimo území ČR v období od 24. 1. 2017 do 21. 2. 2017 málo.
25. Shrnutí, soud dospěl, ve shodě se správními orgány, k závěru, že žalobce podal odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí opožděně. Vzhledem k výše uvedené ustálené judikatuře správních soudů tak byly splněny předpoklady pro zamítnutí žaloby ve smyslu § 78 odst. 7 soudního řádu správního.

[V] Náklady řízení

26. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň dne 28. 11. 2018

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu